

[Dagmar Andreasen.]

er så forfærdelig stor. Tænk, hvis vi i fremtiden kan opleve at få friske grønsager og ikke behøver at risikere altid at komme 5 dage for sent til en rødspøtte, fordi der er hurtigt forbindelse ind til forretningen; den ligger måske i samme hus.

Der er et problem, som nok ikke bliver løst, med de friske æg, for selv om restauratørerne må holde høns, må vi nok også finde os i kodeæg på restaurationsstederne fremover; det spørgsmål må løses ved anden lovgivning.

Der ligger en betænkning til grund for dette lovforslag. I de allerfleste forhold har handelsministeren fulgt flertallets indstilling, og på de punkter, hvor den er fraveget, kan vi fra mit partis side helt give tilslutning.

Jeg tror, det er godt, at vi ikke giver adgang til finansiering af restaurationer fra de firmaers side, der leverer øl, vin og spiritus. Man har peget på den omgælselse, der finder sted i øjeblikket. Ja, det finder måske nok sted, men omgælselsen er dog ikke sådan, at den hindrer, at man kan få flere slags øl på den samme restaurant. Det kunne den jo gøre, hvis der blev officiel adgang til det. Når man i andre lande kan se, hvordan det er størrelsen af kapitalen, der står bagved, der i meget højere grad end pris og kvalitet bestemmer, hvad der skal sælges, så tror jeg, det er godt, vi ikke får de tilstande. Det, det drejer sig om, er at fremme konkurrencen på pris og kvalitet og ikke kun at overlade til de stærkeste at få adgang.

Jeg synes også, det er i orden, at reglerne om registrering af tjenere bortfalder.

Lovforslaget ændrer bestående lovgivning på mange punkter, men jeg har ikke fundet nogen ved gennemlæsning, som kunne give anledning til betænkeligheder fra vor side.

For mig er det noget meget væsentligt, at der fremover kun skal bevilling til, når det drejer sig om alkoholbevilling eller, som det hedder i daglig tale ude blandt folk, spiritusbevilling. Jeg tror ikke, der er så forfærdelig mange ikke-implicerede, der egentlig har gjort sig mange tanker om forskellen. Men den er slet ikke så lille endda. Et næringsbrev, det er en ret; en bevilling, det kan være en nådessag. Jeg har nu aldrig

kunnet se, at det var så attraktivt at få lov til at sælge kaffe og pølser og mad, at det behøvede at være nogen særlig begunstiggelse. Handelsministeren har i sin fremsættelse gjort en hel del ud af at redegøre for det, som handelsministeren kalder bestående retstilstande. Men det er nok alligevel de færreste, der har gjort sig klart eller har haft fantasi til at forestille sig, hvordan disse retstilstande i særlig grelle tilfælde kan udvikle sig til mangel på retstilstande, og jeg kan altså ikke modstå fristelsen til at give et eksempel på, hvordan det kan gå efter den lov, som vi nu tager afsked med.

For mange år siden — det er mange år siden, men det var under bevillingssystemet — havde jeg lejlighed til at følge en fornyelse af en afholdsbevilling på nært hold. Det drejede sig om en afholdsbevilling på et udflugtssted, der lå ude på landet, og så skulle man efter forskrifterne sende ansøgningen til politimesteren til udtalelse. Han havde ikke noget at indvende, han kunne anbefale fornyelse. Derpå gik sagen til sognerådet, det kunne også anbefale fornyelse. Endelig gik den til amtsrådet, og det afslog. Der var vist aldrig nogen af amtsrådsmedlemmerne, der havde sat deres ben på det pågældende udflugtssted, men de afslog i et lukket møde, og værten havde ikke nogen lejlighed til at få at vide, med hvilken begrundelse man havde afslået. Han kunne ikke få at vide, om det var hans slips, de ikke kunne lide, eller hvad der i øvrigt var i vejen. Sagen kunne appelleres til handelsministeriet, og det blev den. Handelsministeriet afslog. Så fik handelsministeren på en torsdag besøg af værten, som fik det svar, at handelsministeriet altid fulgte amtsrådet. Jeg må indrømme, at det kan give lejlighed til visse overvejelser, for når vi sidder og lovgiver herinde, så giver vi næsten altid en appelregel, men hvis det virker på den måde, hjælper det jo ikke så forfærdelig meget.

Nå, det var jo en sag af betydning, for ejendommen kunne ikke bruges til andet end til dette udflugtssted, så der blev engageret en højesteretsadvokat. Han kunne meddele, at der var faktisk ikke noget at gøre i sådan en sag, hvis ikke værten kendte et folketingsmedlem, som kunne slå handelsministeren på skulderen og bede ham om at genoptage sagen. Det var dog en